

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2016. évi március hó 8. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A vesztegetés elfogadásának büntette és más bűncselekmények miatt **I.r. vádlott** és társa ellen indult büntető ügyben a Veszprémi Törvényszék 2015. május hó 20. napján kelt 13.B.420/2013/29/I. számú **ítéletét I.r. és II.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja,**

I.r. vádlott esetében a befolyással üzérkedés vétsége a Btk.299.§./1/ és /3/ bekezdése szerint minősül.

II.r. vádlott esetében a Btk.391.§. /2/ bekezdés szerinti bélyeghamisítás büntetteként értékelt cselekményt a Btk.391.§./2/ bekezdés, /4/ bekezdés szerinti bélyeghamisítás vétségének minősíti.

A befolyással üzérkedés vétsége a Btk.299.§./1/ és /3/ bekezdése szerint minősül.

Ezért és a terhükre megállapított bűncselekmények miatt az első fokú bíróság által halmazati büntetésül alkalmazott szabadságvesztést és közügyektől eltiltást tekinti kiszabottnak mindkét vádlott esetében, és a foglalkozástól eltiltás tartamát egyaránt 1-1 /egy-egy/ évben határozza meg.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét **I.r. és II.r. vádlottak** vonatkozásában helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Veszprémi Törvényszék a 13.B. 420/2013/29/I. szám alatti ítéletében három vádlott büntetőjogi felelősségéről határozott. Az ítélet **III.r. vádlott** esetében első fokon jogerőre emelkedett, így e vonatkozásban nem képezi felülbírálat tárgyát. Az elsőfokú bíróság **I.r.** vádlottat bűnösnek mondta ki társtettesként elkövetett 2 rb. vesztegetés elfogadása büntetében / Btk. 291.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pont/, befolyással üzérkedés vétségében / Btk. 300.§/ és társtettesként elkövetett 6 rb. csalás vétségében / Btk.373.§ /1/ és /2/bekezdés b/ pontja és ba/, bc/ alpontja. / Ezért halmazati büntetésül 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 3 év

villanyszerelői foglalkozással kapcsolatos adminisztrátori foglalkozástól eltiltásra ítélte.

II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett 2 rb vesztegetés elfogadása büntetőben / Btk. 291.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pont/, bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés vétségében / Btk. 300.§/, társtettesként elkövetett 6 rb csalás vétségében / Btk.373.§ /1/ és /2/ bekezdés b/ pontja és ba/, bc/ alpontja/, valamint bélyeghamisítás büntetőben / Btk. 391.§ /2/ bekezdés/ mondta ki. Ezért halmazati büntetésül 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre, 4 év közügyektől eltiltásra és 3 év villanyszerelői foglalkozástól eltiltásra ítélte.

A vádlottakkal szemben 120-120.000 Ft vagyonekobzást rendelt el. A szabadságvesztésekbe mindkettejük esetében beszámította az általuk előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett arról, hogy a börtönbüntetésekől legkorábban a 2/3 rész kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendezte a lefoglalt bűnjelek sorsát és kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést mindkét vádlott terhére, a szabadságvesztés büntetések súlyosítása érdekében, míg I. r. vádlott és védője a tényállás 1. és 2.pontjában írt cselekmények vonatkozásában bűncselekmény hiányában, a 3.és 4. pontban írt cselekmények esetében bizonyítékok hiányában kérték **I.r. vádlott** felmentését az ellene emelt vád alól. II. r. vádlott enyhítésért, védője valamennyi vádpont esetében elsődlegesen felmentés, másodsorban eltérő minősítés és a büntetés enyhítése érdekében fellebbeztek.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartása mellett teljeskörű bizonyítást folytatott, ennek eredményként megalapozott tényállást állapított meg, abból csak a 6.oldal hetedik, a 7.oldal harmadik és a 8.oldal negyedik bekezdését kérte mellőzni, mivel ezek a megállapítások álláspontja szerint a jogi indokolás körébe tartoznak. Kiegészíteni indítványozta továbbá a tényállást a vádlottak és **Sz.E.** vallomása alapján azzal, hogy a tanú által átadott 200.000 Ft a vádlottaktól visszavételre került. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget téve, tényállási pontonként, logikai hiba nélkül elemezte a rendelkezésre álló személyi és okirati bizonyítékokat. A tényállásból okszerűen következtetett a vádlottak bűnösségére, a terhükre rótt bűncselekmények jogi minősítése törvényes. Kiegészítését kérte azonban az ehhez fűzött jogi indokolásnak a családi cselekmények kapcsán azzal, hogy a tényállás IV/1., IV/ 3., IV/4. , IV/5. és IV/6. pontjait illetően az aktív megtévesztő magatartást **I.r. vádlott** fejtette ki, míg az adott bűncselekményeket II.r. vádlott azzal valósította meg, hogy a tévedésben lévő sértetteket nem világosította fel tévedésükről. Ugyanakkor a

IV/2. pontban írt cselekmény esetében mind a két elkövető aktívan közreműködött a sértett tévedésbe ejtésében.

Kiegészítendőnek tartotta a fellebbviteli főügyészség a büntetéskiszabási tényezőket is, indítványozva, hogy az ítélőtábla mindkét vádlott esetében további súlyosító körülményként értékelje a hasonló jellegű vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságát, a többszörös minősülést és a halmazatot, továbbá azt a körülményt, hogy az azóta elhunyt, akkor már beteg, idős, nehéz anyagi körülmények közt élő **sértettet** károsították meg. Ezekre a bűnösségi körülményekre, valamint arra, hogy a terheltek a vádbeli időben bűnözői életvitelre rendezkedtek be, indokoltnak látta a szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás tartamának súlyosítását. Az ítélet egyéb rendelkezéseit törvényesnek ítélve egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

II. r. vádlott védője a fellebbezést írásban indokolta. Az ítéleti tényállás 1.pontával kapcsolatosan kifejtette, hogy a vádlottak és a **III.r. vádlott** közt létrejött, a lánya által használt lakás villanyórájával kapcsolatos megállapodásra munkaidőn kívül, olyan helyszínen került sor, amely teljességgel elkülönül a vádlottak munkavégzésére előírt munkarend szerinti helytől. Ezáltal a Btk. 291.§ /1/ bekezdésében írt vesztegetés elfogadása büntette nem valósult meg, a vádlottak nem a gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységük körében jártak el.

A bélyeghamisítással kapcsolatosan a védő a cselekmény minősítését tévesnek ítélte. Álláspontja szerint legfeljebb a Btk. 391.§ /4/ bekezdése szerint minősülő vétségi alakzat megállapításának lehet helye tekintettel arra, hogy ugyan a plomba értékének meghatározására nem került sor, de nyilvánvalóan kisebb értékről lehet szó. Utalt a védő e körben arra is, hogy a plomba eltávolítása nélkül a villanyóra eredeti állapotának visszaállítására nem kerülhetett volna sor, ezért ezt nyomatékos enyhítő körülményként kell értékelni.

A tényállás II. pontját érintően a védő a magánnyomozókra vonatkozó, valamint a rendőrségi törvény adott rendelkezéseiből levezetve arra a következtetésre jutott, hogy a magánnyomozói cég jogszabályellenesen járt el, az un. csapdaállításra ugyanis a törvény igen szigorú szabályozás mellett csak a rendőrség számára ad lehetőséget, ezáltal a magánnyomozói cég adott eljárásának nem lehet büntetőjogi következménye. Utalt a védő arra is, hogy nem tudja osztani az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a Btk. 291.§ /1/ bekezdése szerinti bűncselekmény az alanyi oldal teljességére és a tényállási elemek meglétére tekintettel megvalósult.

Ezzel kapcsolatosan annak az álláspontjának adott hangot, hogy az alanyi oldal nem lehet teljes, hiszen a felbujtói tevékenység, vagyis a bűncselekmény elkövetésére történő rábírás csupán látszólagos, nem komoly, így hiányzik a védett jogi tárgy sérelme.

Amennyiben az adott tényállás mellett mégis bűncselekmény elkövetése lenne megállapítható, nyomatékos enyhítő körülményként kérte a védő figyelembe venni, hogy a magánnyomozói cég felbujtói magatartásával, mintegy belevitte a vádlottakat a bűncselekmény véghezvitelébe, amelyet ezen rábírás nélkül nyilvánvalóan nem követtek volna el.

A III. tényállási pontot elemezve a védő hivatkozott **1.tanú** előadására, mely szerint a II. r. vádlott bizonyosan nem hallhatta a közte és I. r. vádlott közt folytatott beszélgetést. A védő álláspontja szerint II.r. vádlott utólagos magatartásának a bűncselekmény megvalósulása szempontjából jelentősége nincs, abban még bűnsegédi minőségben sem vett részt. Utalt a védő e körben arra is, hogy az elsőfokú bíróság tényállása hiányos, abból nem tűnik ki, hogy II.r. vádlott milyen magatartást tanúsított, az ezzel kapcsolatos indokolás sem tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság a sértettnek a nyomozati vagy tárgyaláson tett vallomását fogadta-e el, milyen adatokból következtetett arra, hogy II.r. vádlott bűnsegédi minőségben részt vett a bűncselekmény elkövetésében.

Foglalkozott a védő a IV/1. tényállási pontban írt csalási cselekménnyel is kifejtve, hogy a II.r. vádlott és a sértett közt konkrét munkavégzésről történt megállapodás, az általa felvett 40.000 Ft a munkavégzéshez szükséges anyagok megvásárlására szolgált. Vitatta tehát, hogy ez esetben védenca jogtalan haszonszerzési célzattal a sértettet megtévesztette és neki kárt okozott.

Védő kifogásolta a vesztegetési cselekmények esetében a minősítést is ezen belül, úgy az üzletszerűség, mint a bünszövetség megállapíthatóságát illetően. Előbbi minősítő körülménnyel kapcsolatosan hivatkozott a 39.BK véleményre, amely a vagyon elleni és a korrupciós bűncselekményeket az üzletszerűség szempontjából nem tekinti hasonló jellegű bűncselekményeknek. Következik mindez a védő álláspontja szerint abból, hogy a kétfajta bűncselekménynél teljesen különbözik a jog védte érdek, az elkövetési magatartás és mód valamint a Btk. Különös Részében való rendszertani elhelyezkedés is. A csalási és vesztegetési cselekmények közt a védő abban is különbséget látott, hogy ez utóbbiaknál a vádlottaknak semmiféle kezdeményező szerepe nem volt, cselekményüket egy megelőző felbujtói magatartás eredményeként fejtették ki, amely nem hasonlítható össze a kismegszakítók cseréjével kapcsolatos cselekvőséggel. A bünszövetség megállapíthatóságával kapcsolatosan a védő hivatkozott arra, hogy a vesztegetési cselekményekben semmiféle tervszerűség, következtetesség nem nyilvánult meg. Ekként a bünszövetség egyik kritériumára, a bűncselekmények elkövetésére irányuló előzetes vádlotti megállapodásokra nem lehet következtetni ezen bűncselekmények esetében.

A másodlagos, enyhítést célzó fellebbezés indokaiként a védő hivatkozott arra, hogy II.r. vádlott büntetlen előéletű, rendszeresen dolgozik, jóllehet további hátrányként

jelentkezett számára, hogy egy időre elvesztette munkáját. A bűncselekmények megvalósításában I. r. vádlotthoz képest alárendelt szerepet játszott. Hivatkozott emellett a védő arra is, hogy védence jelenleg karbantartóként dolgozik, ügyfelekkel nincs kapcsolata. A villanyszerelői foglalkozástól eltiltás számára munkájának elvesztését jelentené. II.r. vádlott az eljárás során alapvetően beismerésben volt, a kár egy részét önként megtérítette. Az eljárás alatt kiskorú gyermeke született, akinek eltartásáról kell gondoskodnia. A végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása a büntetési célokon túlmutató aránytalan joghátrányt jelentene számára.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség az átiratban foglaltakat fenntartotta. Reflektálva a II.r. vádlott védőjének írásbeli fellebbezésére annak az álláspontjának adott hangot, hogy a tényállás I. pontját illetően munkaidőn kívül kifejtett magatartás alapján is meg lehet állapítani a korrupciós bűncselekményt. Hivatkozott arra is, hogy II. tényállási pontot érintően aggálytalan a tényállás és a bűnösségre vont következtetés is. Az első fokú bíróságnak az üzletszerűségre és a bünszövetségre vonatkozó jogi levezetése pedig példás. A halmazati szabályokra tekintettel a vádlottakkal szemben kiszabható büntetés 2 - 12 év , a középérték ezáltal 7 év. A jelentős társadalomra veszélyességű korrupciós bűncselekmények esetében a vádlottak beismerése és az egyéb enyhítő körülmények nem bírnak akkora nyomatékkal, amelyek a középértéktől jelentősen eltérő, a büntetési tétel alsó határát alig meghaladó büntetést lehetővé tennének.

I.r. vádlott védője a fellebbezést fenntartotta. A tényállás I. pontjában írt cselekmény kapcsán elsődlegesen I. r. vádlott felmentését, másodsorban a cselekménynek a Btk.291.§ /1/ és /2/ bekezdés a/ pontja szerinti minősítését, a II. tényállásban írt bűncselekmény vonatkozásában az I. r. vádlott felmentését, a III. tényállási pontban írt bűncselekmény esetében elsődlegesen I. r. vádlott felmentését, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú eljárás megismétlését vagy végső soron másodfokon a megalapozatlansági okok iratok tartalma alapján valamint helyes ténybeli következtetéssel történő kiküszöbölését kérte. A III. tényállási ponttal kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy az ítélet 8. oldalának 4. bekezdésében rögzítettek ellentétesek **1.tanú** vallomásával. E vallomásból ugyanis helyes következtetéssel csak azt lehet megállapítani, hogy a vádlottak a 20.000 Ft-ot azért kérték, hogy a szükséges iratokat elintézzék, nem hangzott el olyan, hogy a pénzt az **1. Zrt**-nél tevékenységet végző személy befolyásolásával kapcsolatosan kéri. Tényállási elem hiányában így a befolyással üzérkedés vétsége nem valósult meg. Ez állapítható meg a tényállás I. pontjában írt cselekményt illetően is, hiszen a vádlottak munkaidőn kívül végeztek munkát, amely ekként nem minősülhet a gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységnek. Amennyiben az ítélőtábla ezt az álláspontot nem osztaná a védő az üzletszerűséggel és bünszövetséggel kapcsolatos álláspontját a II.r. vádlott védőjével egyezően kifejtve a cselekményt alapesetként kérte értékelni. A II. tényállási pontot illetően elődlegesen a védő ugyancsak megalapozatlanságra

hivatkozott, utalva arra, hogy nem került felderítésre, hogy I. r. vádlott a cselekmény idején munkában állt-e, illetve **H.** a munkavégzés szempontjából szóba jöhetett-e. Amennyiben az ítélet tábla ezen tényállást megalapozottnak ítéli, úgy a minősítést illetően a védő a már fentebb kifejtetteket ez esetben is kérte figyelembe venni. A büntetés kiszabásával kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság tévesen utalt a vádlott büntetett előéletére, mivel a jogerős ítélet a jelen eljárás tárgyát képező bűncselekmények elkövetését követően született meg vele szemben. Utalt arra is, hogy védence 6 éve áll a büntetőeljárás hatálya alatt, **I.r. vádlott** a tényállás II. pontjában írt eseményeket követően maga értesítette a rendőrséget, így vele szemben a Btk. 291.§ /5/ bekezdése értelmében a büntetés korlátlanul enyhíthető. Mindezek alapján a védő az első fokon kiszabott büntetés enyhítését és végrehajtásában próbaidőre történő felfüggesztését kérte.

II.r. vádlott védője az írásbeli fellebbezést fenntartva, szóban is ismertette annak a tényállással, a jogi minősítéssel és a büntetőkiszabási tényezőkkel kapcsolatos lényeges elemeit, mely utóbbit kiegészítette azzal, hogy az I. r. vádlott édesapja 100 %-os rokkant, állandó ápolást igényel, a család minimális jövedelemből és az I. r. vádlott által nyújtott támogatásból él. Mindezekre tekintettel, még az adott minősítés mellett is végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte.

A fellebbviteli főügyészség képviselője viszonyválaszában annak az álláspontjának adott hangot, hogy a védelmi érvelések a bizonyítékok felülvizsgálására irányulnak. **I.r. vádlott** esetében valóban nem a büntetett előélet értékelendő súlyosító körülményként, hanem az, hogy a jelen eljárásban terhére rótt cselekményeit ellene folyó eljárásban követte el.

I.r. vádlott védője szintén viszonyválasszal élt hivatkozva arra, hogy elmondott perbeszédében felülmérlegelésre irányuló érvelés nem érhető tetten.

A másodfokú nyilvános ülésen a vádlottak csatlakoztak védőikhez. Mindketten munkáltatói igazolást csatoltak, ezen kívül II. r. vádlott megerősítette a családi körülményeire nézve tett védői előadást.

A fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált a fellebbezésekkel érintett vádlottak vonatkozásában a Be. 348-349.§-a értelmében, függetlenül attól, hogy ki, miért fellebbezett. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem vétett olyan hibát, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezhetne volna. Vonatkozik mindez a védelem által vitatott, a II. tényállási ponthoz kapcsolódó „csapdaállítással” is. A vádlottak, tanúk kihallgatása Be-szerűen történt, az elsőfokú bíróság megtett mindent az egyes vallomások közt észlelhető

ellentmondások feloldása, tisztázása érdekében. A vádlói és a védelmi oldalt is olyan helyzetbe hozta, hogy a bizonyítási eljárás során megismerhessék a teljes bizonyítási anyagot, melyből egyetlen bizonyítékot sem kellett kirekeszteni a másodfokú eljárásban. A védelem támadta az ítélet megalapozottságát is. A bizonyítási anyagból védelmi oldalról kiragadható, kiemelhető egy-két elem, azonban az összes bizonyíték elemzése csak egységesen, a bizonyítéksor elejétől a végéig terjedően végezhető el. A vádlottak a tények vonatkozásában az eljárás alatt lényegében beismerésben voltak. Az elsőfokú bíróság komoly feltáró munkájának eredményeként beszerzett számtalan okirati, tárgyi bizonyíték is rendelkezésre állt a tanúvallomásokon, telefonforgalmazási adatokon kívül. Az elsőfokú bíróság tényállási pontonként értékelte, elemezte az adott bizonyítékokat megfelelően számot adva ítéletének indokolásában ezen tevékenységéről is. A bizonyítékokkal leigazolt, megalapozott tényállást a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelően csupán annnyival kell kiegészíteni a Be. 352.§ /1/ bekezdés a/ pontja alapján a II. tényállási pontban, hogy vádlottak részére átadott 200.000 Ft tőlük visszavételre került. Ahogy a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott rá, ítéletszerkesztési problémából adódóan a jogi indokolásra tartozó részek a tényállásban kerültek rögzítésre. Ezért az ítélet táblája az ítéletben pontosan megjelölt bekezdéseket a jogi indokolás részének tekintette. Ezekkel a kiegészítésekkel és pontosításokkal a törvényszék ítélete teljes mértékig megalapozottá vált, így a Be. 351.§ /1/ bekezdése értelmében alapját képezhette a másodfokú bíróság határozatának is.

A tényállás alapján helyesen vont következtetést az elsőfokú bíróság a vádlottak bűnösségére valamennyi bűncselekmény kapcsán.

Az írásbeli fellebbezésben és a felszólalásokban a védők meghatározóan eljárásjogi és anyagi jogi megközelítésben támadták az elsőfokú ítéletet, tényállási elemek hiányát boncolgatták. Az I. tényállási pontban írt cselekmény kapcsán elhangzott azon érvelésüket, hogy a vádlottak nem a gazdálkodó szervezet részére vagy érdekében végzett tevékenységükkel kapcsolatosan fejtették ki adott magatartásukat a másodfokú bíróság nem tudta osztani. E körülmény megítéléséhez számos okirati bizonyíték, így az 1.-től beszerzett munkaköri leírásból, feladat meghatározásból egyértelmű adatok álltak a bíróság rendelkezésre annak megállapításához, hogy a vádlottaknak milyen munkaköri kötelezettségei voltak. Ezekből kiolvasható, hogy a munkáltatójuk az ilyen feladatokat végző dolgozóiktól már-már hatósági szintű jelenlétet várt el a munkavégzés során. Az ezen szigorú szabályozást tudatosan megsértő, azon átlépő vádlotti magatartás esetében a büntetőjogi felelősség egyértelműen megállapítható, nem söpörhető le azzal, hogy a vádlottak más időben, nem a munkavégzésre kijelölt helyen valósították meg adott magatartásukat.

A vesztegetés elfogadása büntettének tényállását tekintve megállapítható egyébként is, hogy a vádlottak már **III.r. vádlott** lakásán megállapodtak abban, hogy a későbbiekben, alkalom adtán 200.000 Ft ellenében- amelyet ekkor át is adott részükre III. r. vádlott - a lányának ingatlanán található villanyórát visszatekerik. Ezáltal a vesztegetési cselekmény már itt megvalósult, befejezetté vált, ilyen szempontból nem releváns, hogy a megállapodás szerint azt melyik napon, munkaidőn kívül, vagy az alatt tudják beilleszteni a tevékenységükbe.

A védelem a II. tényállási pont kapcsán a magánnyomozói cég eljárásának jogellenességére hivatkozott az un. csapdahelyzet miatt. Ez az érvelés csak akkor állhatná meg a helyét, ha az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos tényállása megalapozatlan lenne. Ennek hiányában csak a bizonyítékok felülvizsgálásával, az adott helyzet másképpen értelmezésével lehetne eljutni a másodfokú bírósági eljárásban a védelem által levont következtetéshez. Az elsőfokú bíróság e körben is alaposan megvizsgálta a bizonyítékokat. Számot adott arról, hogy a vádlottak védekezésével szemben miért a telefonforgalmazási adatokkal is leigazolt **Sz.E.** tanú vallomását fogadta el a tényállás alapjául. Mindebből állapította meg, hogy **Sz.E.** a magánnyomozói cég megbízásából lehetőségként felvetette ugyan a villanyóra visszatekerésével kapcsolatos igényét a vádlottak felé, de ezt követően ő volt az, aki a telefonbeszélgetések alkalmával az időhúzás, halogatás érdekében számos kifogással élt, a vádlottak ezzel szemben meglehetősen aktivitást mutattak. Ilyen körülmények közt nehéz felbujtói magatartásról beszélni.

A rendelkezésre álló adatokból megállapíthatóan az **1. Zrt**-nél nagyszámú és sokrétű problémák voltak tapasztalhatók a vádbeli időszakban, ezért ennek okát általánosságban próbálta meg felderíteni a Zrt. Így került sor részéről a magánnyomozói cég megbízására, mellyel jogszerűtlenséget nem valósított meg, hiszen a tulajdonhoz való jog, annak védelme a tulajdonost illeti. A csapdahelyzet elindítása nem tiltott, nem ellentétes sem a rendőrségi sem a magánnyomozói törvény rendelkezéseivel sem. Az adott helyzetben történetekre tett tanúvallomásokat egyébként a vádlottak vallomásai sem cáfolták. Az, hogy esetlegesen a magánnyomozói tevékenység keretén belül a csapdaállításnak volt-e esetlegesen egyéb folyamányai is, nem tárgya a jelen eljárásnak. A védett jogi tárgy sérelme nem formális, a vádlottak magatartása minden elemében sértette a vesztegetési magatartás védett jogi tárgyát, a közélet, a gazdasági és társadalmi élet tisztaságát. A vádlottak a vesztegetés bűncselekményének alanyi és tárgyi elemeit megvalósító magatartásuk mellett pusztán a csapdahelyzetre való hivatkozással nem nyerhetnek büntetlenséget.

A védelem támadta az üzletszerűség, mint minősítő körülmény megállapítását a korrupciós cselekmények kapcsán. Érvelésükkel az ítélőtábla ugyancsak nem tudott egyetérteni. Külön- külön elemezve a vagyon elleni és a korrupciós cselekményeket az adott bűncselekményi kört alkotó bűncselekmények egymás közti viszonylatában is megállapítható az üzletszerűség. A csalási cselekmények eleve ugyanolyan

bűncselekmények, a vesztegetést és a befolyással üzérkedést a közélet tisztaságát sértő, illetőleg veszélyeztető jellegükre tekintettel a Kúria együttesen a 39.BKv. II/D. pontja alatt helyezte el. Ezzel kapcsolatosan megjegyzendő, hogy a védelem által is hivatkozott 39. BKv. iránymutatásul szolgál, a Kúria ebben az adott bűncselekményeket egyértelmű jelleghasonlóságuk alapján rendezte az A-D/ pontok alá, megjegyezve, azonban hogy ezeken túlmenően is lehetnek olyan bűncselekmények, amelyek hasonló jellegük miatt az együttes elbírálás során megalapozhatják az üzletszerű elkövetés megállapítását, a bíróságoknak az együttesen elbírált bűncselekmények viszonylatában a BK véleményben konkrétan megjelölt körön kívül is lehetősége van a hasonló jelleg megállapítására. Ebből következően az eltérő védett jogi tárgyat sértő vagyon elleni és korrupciós bűncselekmények együttes elbírálása során sem kizárt az üzletszerűség megállapítása, ha az elkövetők motívuma valamennyi cselekmény esetében a rendszeres haszonszerzés.

A tényállásból megállapíthatóan a vádlottak egy speciális területen működtek, működésük során a feladatok szét voltak osztva. Az általuk megvalósított cselekménysor így eleve feltételezi a végiggondoltságot, szervezettséget, komoly összehangoltságot, hiszen ennek hiányában csak egyikőjük vagy másukuk részéről a bűncselekmény az adott formában nem lett volna kivitelezhető. A bűnszövetség megállapíthatóságának nem feltétele, hogy az elkövetők előzetesen a bűncselekmények elkövetésének pontos helyében, idejében is megállapodjanak, elegendő, ha az adott helyszínen, az adott helyzet ismeretében konkretizálódik köztük a cselekmény kivitelezésének szándéka.

A bélyeghamisítással kapcsolatos védelmi érveléssel azonban az ítélet tábla egyetértett. A tényállás I. pontjában írt cselekmény nem tartozik a klasszikus bélyeghamisítások közé. A plomba értékének meghatározására az eljárásban nem került sor, de nyilvánvalóan annak értéke nem haladja meg az 50.000 Ft-ot, így a másodfokú bíróság is alkalmazhatónak látta a Btk. 391.§ /4/ bekezdésében írt privilegizált esetet, ezért a Be. 371.§ /2/ bekezdése alapján a törvényszék ítéletét megváltoztatta, az II.r. vádlott terhére rótt, a Btk. 391.§ /2/ bekezdése szerint értékelt bélyeghamisítás büntettként értékelt cselekményt a Btk. 391.§ /2/ és /4/ bekezdése szerinti bélyeghamisítás vétségének értékelte.

A törvényszék a határozata meghozatalakor a vádlottak vonatkozásában a befolyással üzérkedés törvényhelyét az akkor hatályos Btk-nak megfelelően jelölte meg. Az elsőfokú ítélet meghozatala óta módosult a Btk., a befolyással üzérkedés vétségét a 299.§-ában szabályozza, ezért ennek megfelelően a vádlottak ezen cselekménye a Btk. 299. § /1/ és /3/ bekezdése szerint minősül.

Az eltérő minősítésre tekintettel a másodfokú eljárásban új büntetés kiszabása vált szükségessé. Az elsőfokú bíróság a büntetékiszabási tényezőket lényegében feltárta,

ezen túl az ítélőtábla a vádlottak vonatkozásában további súlyosító körülményként értékelte az ilyen jellegű csalási cselekmények gyakoriságát, a cselekmények kétszeres minősülését és a többszörös halmazatot. Mindezek mellett figyelemmel volt a cselekmények társadalomra veszélyességére, azok konkrét tárgyi súlyára. E körben megállapítható, hogy a vádlottak adott magatartása egyfajta gátlástalanságot mutatott, kényszerhelyzet elé állították a csalási cselekmények kapcsán a fogyasztókat, agresszíven visszaéltek a tevékenységük gyakorlásához szükséges ismeretekkel. **I.r. vádlott**, ugyan az elkövetés idején valóban nem volt büntetve, de személyének fokozottabb veszélyességét mutatja, hogy a jelen eljárásban terhére rótt cselekményeket az ellene folyó más eljárás alatt követte el.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmények miatt, a halmazati szabályok szerint 2-12 évig terjedő szabadságvesztés szabható ki. A büntetés kiszabásánál irányadó középérték ezáltal 7 év. A büntetés mértékének meghatározásakor figyelemmel volt a másodfokú bíróság az arányosság, fokozatosság és egyéniesítés követelményeire is. Az alanyi oldal előtérbe helyezésével, a büntetlen előéletű II. r. és az ez ideig szabadságelvonással nem érintett I. r. vádlott esetében is úgy találta, hogy az első fokon kiszabott 3 évi börtönbüntetés és 3 évi közügyektől eltiltás alkalmas a büntetési célok elérésére, esetükben ez is kellő visszatartó erővel bír. Ezért halmazati büntetésként ezt tekintette velük szemben kiszabottnak. A fentiekből láthatóan az ítélőtáblának a hangsúlyt inkább arra kellett helyeznie, hogy miért nem adott helyt az ügyészi, súlyosítást célzó fellebbezésnek. Ebből adódik az is, hogy az enyhítést célzó fellebbezéseket a másodfokú bíróság törvényes lehetőség hiányában nem látta teljesíthetőnek.

A cselekmények jellegére tekintettel az ítélőtábla sem tudott eltekinteni a foglalkozástól eltiltás alkalmazásától egyik vádlott esetében sem. Szem előtt tartotta ugyanakkor a másodfokú bíróság, hogy a büntetés ne mutasson túl a büntetési célokon, ne okozzon aránytalan hátrányt, ne nehezítse el túlzottan a vádlottak élethelyzetét, az esetleges visszailleszkedésüket. Ezért a belső arányosság követelményét is szem előtt tartva a foglalkozástól eltiltás tartamát a vádlottak vonatkozásában egyaránt a törvényi minimumban, 1-1 évben határozta meg.

Tekintve, hogy az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét egyebekben **I.r.** és **II. r.** vádlottak vonatkozásában a Be. 371.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

Győr, 2016. évi március hó 8. napján

Dr.Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr.Takácsné dr.Helyes Klára sk.
a tanács tagja, előadó

Dr.Miklós Mária sk.
a tanács tagja

Z á r a d é k :

Ez az ítélet és a Veszprémi Törvényszék 2015. május hó 20. napján kelt 13.B.420/2013/29/I. számú ítéletének meg nem változtatott része **I.r.** és **II.r.** vádlottak vonatkozásában 2016. március hó 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2016. március hó 8. napján

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül kiadó